

Nasıl Geldik Bu Hallere

Âdetâ bir fetret dönemi yaşıyoruz. Yetmişlerde çöküntü yaşayan Emperyalizm'in seksenli yıllarda temelini attığı Neo-liberalizm'in şeker ambalajında sunduğu bir dizi yalandan ibaret globalleşme yahut küreselleşme gibi kavramlarla narkozlanıyor algılarımız daima. Diğer yandan entelektüel alanda postmodern bir felsefî kuşatma altına alınan bizler, etnik kökenler, aidiyetler, ananeler, kültürler ve örflerimiz bağlamında biri birine düşürülmek isteniyoruz.

Arnold Toynbee, XIX. Yüzyılda batının düşmanlarını yendiğini ve hususen de İslam dünyasına ekonomik, politik alanlarda galip geldiğini belirtir. Ancak şunu da ekler: "Biz ne yapıp ne ettiysek de onları ruhlarından ve kültürlerinden koparamadık. İşte bu da, daha henüz ideolojik savaşın başlamadığını gösteriyor."

Öyleyse Batı'nın her an yapmasının muhtemel olduğu ve onlar açısından müsmir ve mühim bir hamle vardı İslam dünyasını bekleyen. İdeolojik savaş başlamalıydı şimdi. Silahlar susmalı, bir araya gelindiğinde gülen yüzlerin az aşağısındaki arkaya çevrilmiş elin içerisinde hançerler gizlenmeliydi. Bunun adı soğuk savaştı işte. Namertçe savaşıydı yani anlamayanlarımız için.

Önünde sonunda Allah'ın nurunu tamamlayacağı ve İslâmiyet'in dünyaya hâkim olacağını gören Batı, Atlantik ötesi ve berisiyle, giderek yayılmaya başlayan Radikal İslam anlayışının önüne geçmek zorundaydı. Bunun için de hakiki İslam'a karşı alternatif bir din icat etmek gerekiyordu. Sürecin istedikleri istikamette seyretmesi için yegâne çözüm buydu.

İşte, Amerikalı meşhur strateji uzmanı Dinesh D'Souza'nın 95'lerde söylediği "Biz İslâm kökten dinciliğini değiştirmeli ve onları dönüştürmeliyiz" şeklindeki söz, kurgulananların ana başlığı olması açısından mühimdi.

Bu sözün icraata geçmesi gerekiyordu. Yani dünya'da İslam âlemi bazında bir reforma ihtiyaç vardı zanlarınca. Bunun için de berhayat Martin Luther'lere muhtaçtılar. Bunlar, İslam âlemi içerisinde devşirilmeli, akide sahasında Oryantalistlerin ocağında yetiştirilmiş olmalı ve böylece dinin kafası dinin kılıcıyla kesilmeliydi.

Yukarıdaki sözü ([CIA](#)) eski National Intelligence Council yardımcı başkanı Graham E. Fuller'in 2000'li yıllarda söylediği şu itiraf takip etmişti: "Türkiye de yakın gelecekte ılımlı İslâm'a gebe."

Günler geçti, aylar bitti ve seneler tükendi. Bir kez daha din bazında aldandığımızın ve mağlup olduğumuzun vesikası olacak şu söz oturmuştu bağrımıza bir tikoo taşı gibi. Bu, onlar adına bir zafer ilanıydı. Şöyle demişti Meşhur Oryantalist Lois Massignon:

"Onların (Müslümanların) her şeylerini tahrif ettik. İnançları, dinleri, ahlakları, insanlıkları mahvoldu. Artık hiçbir şeye tam olarak inanmıyorlar. Dinlerini tartışılır hale getirdik. Derin bir boşluğa düştüler."

Yani Necip Fazıl'ın Bir hayata çattık ki; hayata kurmuş pusu" diye tasvir ettiği portre bizim açımızdan "Bir İslam'a çattık ki; İslam'a kurmuş pusu" diye okunur hale gelmişti. Allah'ın dini olmayan bir İslâm çıkmıştı karşımıza. Ve Allah'ın indirmedığı hükümler hâkim olmuştu hayatımıza. En berbat yanı da bütün bunlar bize İslam adına sunulmaktaydı. Ahkâmullah olarak gösterilmekteydi.

Peki, gelinen durum bütün bunları tasdik ediyor muydu gerçekten?

Zamanımızın ahvâline basiret derecesindeki bir bakışla değil de mücerret ve salt bir nazarla dahi anlayabileceğimiz bir itiraftı bu aslında.

Somutlaştıralım isterseniz çok fazla uzatmadan.

Faiz yemeyenimiz neredeyse kalmamışken, sakınana en azından tozu vurmuşken, sokaklardaki teberrüc ve kokuşma günbegün ivme kazanıyorken, eğitim eritime, öğretim öğütüme dönmüşken gördüğü menfi bir manzara karşısında "Bu çağda da böyle şey olur muymuş?" diyen bir Müslümanı düşünün hele!

Söze bakın lütfen! "Bu çağda da böyle şey olur muymuş?"

"Beyim ne varmış bu çağda?" diye hele bir sorun şuna? Ne varmış bu çağda? Küfürden, vahşilikten, cânîlikten, çatışmadan, yozlaşmaktan gayrı ne var? Olsa da mevcudiyetinin malumiyeti ne kadar?

"Bu çağda da böyle şey olur mu" ymuş?"

Bu sözü basite alıp es geçmeyin. Her sahada uğratıldığımız cebrî dejenerasyonun en bariz ispatıdır bu! Şu sözü söyleyen veya buna paralel bir düşünce yapısına sahip olan Müslümanın zihni batının çalışma odasına dönmüştür, velev ki haberi olmasa da.

Zira, Münkeri münker olarak görmemek bir Müslüman için onmayacak bir yara, kalkmayacak bir bela...

Ümit kesmedik, kesmeyeceğiz Allah'ın izniyle burası kesin.

Lakin demiş ya şair:

"Eyvah ki bu baziçede biz yine yandık.

Kaybettiğimiz ortada bilmem ne kazandık?"